

EELK KADRINA KATARIINA KOGUDUSE HÄÄLEKANDJA

ELULÄTE

juuli 2025 nr 117

SÕNA

Jeesus ütleb: "Minge kõike maailma, kuulutage evangeeliumi kogu loodule!" Mk 16,15

MÕTE

Juulikuu juhtsõna tuleb meile meelde ristiniimese võimalust. Nimelt on evangeeliumi kuulutamine ja Jeesusest rääkimine iga kristlase võimalus, mitte kohustus. Kuidas võikski jätta jagamata seda head, mida ise olemine saanud - uut elu Kristuses. Suu räägib sellest, mida südames leiðub... Veel parem on aga, mitte lihtsalt rääkida, vaid tegudega tunnistada sellest uuest elust. Sõnadest kaalukamad on meie teod. Kogu meie elu.

PALVE

Issand Jeesus! Luba meil kõigil olla Sinu riigi väikesed saadikud ja Sinust tunnistada sõnade ja tegudega. Amen

EESTI TEOLOOGE - AUGUST ARUMÄE

IIOBI KANNATUSTE VÕTI

Teoloog ja sisekaemuse uurija August Arumäe sündis Viljandimaal, Heimtali vallas 11. augustil 1895 aastal. 1916 aastal lõpetas ta Pärnu Aleksandri Gümnaasiumi ja 1924 aastal Tartu Ülikooli usuteaduskonna. Prooviaasta möödus Arumäel EELK Tartu Peetri koguduses. Aastatel 1925-1940 oli ta Pärnu Elisabeti koguduse õpetaja, hiljem Pärnu Niguliste koguduse õpetaja. Aastal 1930 nimetati Arumäe Pärnumaa praostiks.

Järgnevad aastad kujunesid rasketeks. Arumäe oli see mees, kes seisis vaimuliku kirjanduse levitamise eest ja oli ühtlasi selle ettevõtmise eeskõneleja. 1941 aasta kevadel küüditati ta NKVD poolt Siberisse.

Koju naastes teenis ta Pindi kogudust ja seejärel hädameeste kogudust. Vaimuliku töö kõrvalt oli Arumäel aega tegeleda koorimuusika ja inimeseks olemise sisekaemuse küsimustega. Praktilise teoloogia õppejõuna EELK Usuteaduste Instituudis andis ta loenguid Iiobi ja Koguja raamatust. Selle tulemusena valiti ta ka mitmete usuteaduslike raamatute ja leeriõpikute autoriks või kaasautoriks. Tema magistritöö "Kiriku ülesanded laste usulises kasvatuses" andis idee või tõuke mitmete leeriõpikute sünniks. Lisaks vaimulikule tööle kogus August Arumäe erilise kujuga võtmeid ja oli lisaks kirklik maletaja. Arumäe sõnastas inimese kannatuste mõtte järgmiselt: "Inimese kannatused siin maisel teekonnal on kui elu õppetunnid. Hilisemas elus said kannatused ustavat Iiobit väga õnnistama nagu me seda Piiblist teada saada võime. Sest meie Kõigeväeline Jumal ei taha mitte, et tema lapsed põhjuseta kannataksid. Ta armastab meid selleks liiga palju."

Siberi aastail avastas Arumäe enda jaoks populaarse Läti kirjaniku Vilis Lacise romaanid "Kaluri poeg", "Küla mere ääres", "Torm" ja "Uuele rannale". Need teosed avardasid Arumäe silmaringi ja hämmastasid teda nii, et ta jäi mereromaanidele truuks kuni oma surmani 26 septembril 1976 aastal.

Jumalateenistused toimuvad kirikus iga kuu 2. ja 4. pühapäeval algusega kl 11. Tere tulemast!

Skänni QR
ja toeta oma
kodukogudust
AITÄH!

KARIN-KRISTEL HANSSON. VASTASMÕJUD

V peatükk

Omamoodi oli Lauri Linnar ju Nõgesnõmme alevikus kuuluski. Keegi ei osanud temast paremini poistega jalkat taguda, kiluvõileibu valmistada ja papsi kombel sõrmega nipsu teha, kui Herbert järgmist pitsiklaasi kummutama juhtus. Ja seda viimast juhtus Herbertiga üsna sageli.

Nüüd oli poiss aga üksinda kodus ja masendus kippus peale, kui ta nende tillukest köök-tuba vaatas. Kiluvõileivataldrik seisis ikka veel puutumata laual, seal, kuhu Herbert oli ta oma pohmellis peaga hommikul jätnud. Aknalaud oli kärbselaipu täis ja klaasid vajasid hädasti küürimist. Aknalaud muidugi samuti.

Lauri ohkas raskelt ja hakkas kiiresti nende pisukeses kodus korda looma. Ta püüdis analüüsida, kui mitu tundi see tuba õige korras püsib. Tõsi, kitas siin neile mõlemale ju muidugi oli ja sõpru Lauri siia kutsuda ei söandanud. Häbenes. Ja kus ta paps üldse on. Poiss oli parajasti tolmupühkimisega ametis, kui uksele ilmus Herbert. Lauri polnud tähelegi pannud, millal kasuisa oli saabunud. Papsil oli “Põltsamaa Teataja” kaenla all ja ta oli näost kaame:

“Saad sa aru, Lauri! Nad on vanaema Liso sünniaasta lehte täiesti valesti pannud. Kaastunde avaldus on küll viks ja viisakas, aga sünniaasta on tal ju ometi 1934, mitte 1931!”

“Herbert, kus sa olid?”

“Ah, siin ja seal. Ja üleüldse, mis sa teed siin? Aa, koristad? No, tubli on.”

Herbert ajas määrdundu jope maha ja rantsatas diivanile:

“Kuule, Lauri, ma olen sinuga ammu juba rääkida tahtnud, aga, näe, kuidagi pole paras juhus kätte juhtunud. Kas sa ka tead, kui halb mul praegu olla on! Tulin just bussijaamast ja sattusin juhuslikult Ploompuuga kokku. No mina ei saa, mitte aru, mida ta targutab kogu aeg! Kõisisin siis aulise pastori käest, et kus tema kõrgesti kiidetud Jumal on ja tead, ta ei vastanud mulle mitte midagi mõistliku. Käskis sinuga rääkida.”

Lauri tundis nagu miski ta kõri nõõriks. Oli kasuisa kuskil pead parandamas käinud või? Ta ohkas:

“Herbert, sa tead, et ka mul on praegu ilgelt rasked ajad. On mul sinust siis isana kasu, kui sa kogu aeg ühte ja sama asja arutad ja kuskil pead parandamas käid.”

“Ei, ei, täna ei käinud su paps mitte pead parandamas. Ära seda võta mitte mõttesegi! Aga, pean tunnistama, isu paari pitsikese järgi tekkis küll, jah.”

Lauri pani käed otsustavalt puusa: “No mis ma ütlesin, paps! Neelud ikka käivad sul selle viina järele, eks? Ja ise veel räägid, et tuleb teha, mis tarvis. Võehh!”

Herbert seadis diivanil käed kukla taha. Mis sellele poisile küll täna ometi sisse on läinud, et kohe üldse teda ei kuula? Ei tea, kas läks kellegiga tülli või? Nõgesnõmme oli väike koht ja siin tundsid kõik kõiki. Ta püüdis leebemalt:

“Lauri, kas onu Vahur on sulle ka sellest rääkinud, kuidas nemad, noh see Joonas ja Ummelase poiss kord ühe vana kasti või kirstu leidsid? Ma ütlesin täna veel sellele kirikuõpetajale ka, et Ummelase Toivo oli otsast otsani krutskeid täis ning peaaegu alati toppis ta oma uudishimuliku nina sinna, kuhu ei olnud tarvis. Kelkis teine, kui hästi ta oma vanemat õde Diinat hoiab ja kuidas tema on kõik juba läbi mõelnud, kuidas korraldada ja seada. Nüüd on ta aga surnud, mis surnud. Kutu! Nüüd ütle mulle ometi poeg, mis on üldse selle elu mõte, kui kõik nii noorelt ära peavad surema? Muidugi, sina oled ka ju veel noor ega taip

sellest elust kuigi palju, aga Toivo, tema oli ju peaaegu mees.”

Lauri viskas tolmulapi tülpinult lauale. Nüüd ärritas poissi ka kasuisa laiskus ja hoolimatus. Papsi määrdundu jopet nagisse viies, saatsid noormeest vastakad tunded. Need olid nii tugevad, et poiss oleks tahtnud Herbertit selle sama tolmulapiga visata. Paps ei paistnud kordagi huvi tundavat, kas tal abi on tarvis. Ta lihtsalt lamaskles seal. Poisi sees kihvatas midagi. Raevus lükkas ta rusikas käed taskusse ja kõndis toa akna juurde. Väljas oli tunda juba kevade hõngu, vähe, aga siiski. Lumi oli laiguti juba siin, seal sulanud ning mutimulla hunnikuid oli kõikjal. Vana vabriku katuselt oli tuulega alla tulnud paks samblakiht ja see lihtsalt vedeles maas. Tartu sõbrad olid alati rääkinud, et linnas algavat kevad alati kaks nädalat varem. Mõni olevat juba nuppus krookuseidki näinud.

“Herbert, mul on meie kooselust kõrini. Ma tahan ära. Tahan linna.” Nii pigistas Lauri akna juures seistes läbi hammaste.

Herbert aga ajas end äkki ehmatuses diivanilt üles:

“Oled sa hulluks läinud! Siin maksab veel minu sõna ja luba sulle meelde tuletada, et sa oled alaealine. Klaarika juurde ma sul minna muidugi ei lase! Sa oled minu poiss ja jääd minu juurde.” Härra Linnari käed värisesid silmnähtavalt kui ta seda lausus ja oma kujutluses mõtles ta, mis temast ilma Laurita küll saaks? Aga poiss tuli akna juurest eemale, kummardus kasuisa kohale ja hakkas rääkima väga enesekindlal häälel: “Ma ei mõista sind enam, Herbert, pärast vanaema Liso surma oled sa kui ära vahetatud, sa ei maali, jood kogu aeg. Vaata ringi, armas kasupapa, kas sulle meeldib see, mida sa siin näed? Vasta, mulle! Kas meeldib? Te täiskasvanud, olete imelikud! Räägite lõimumisest, sellest, kuidas vanemad oma lastest hoolima peavad. Ja nüüd küsin ma sinult, Herbert, kas sa päriselt ka mõtled seda, mida räägid? Või on need ainult tühjad sõnad, mis lendavad kui tolmukübemed tuulde?”

Herbert Linnar vaatas poissi suurte silmadega. Ajaleht lauanurgalt libises maha ja kukkus põrandale.

Poiss rääkis oma ea kohta liigagi õigeid sõnu ja siis mõistis kunstnikuhärra midagi: Laurist oli mees sirgumas, parem, kui tema seda kunagi olla oli suutnud. Aga, mis see kõik tähendas, kui tema Herbert, oli haige. Väga haige.

Järgneb.

PIIBLIVÕTI

POMELO e POMELIPUU

Pomelipuu kasvab Kagu-Aasias ja Lähis-Idas. Täpne kodumaa ei ole teada. Pomelipuu vili on pomel ja ta kuulub tsitruseliste hulka. Arvatakse, et Hiinasse jõudis see puu umbes 100 aastat enne Kristust ja seal nimetati teda pomeluusiks, mis tõlkes tähendavat mahedalt mõrkjat vilja. Pomelipuu võib kasvada kuni 1,5 meetri kõrguseks. Noored lehed on läikivad, igihaljad ja suuremad kui näiteks harilikul greibipuul.

Õied valged ja väga nektaririkkad. Umbes oktoobri alguseks või novembri keskpaigaks valmivad suured rohelise aromaatsed ja tihke koorega viljad. Mõned neist võivad kasvada üsna suureks. Pomelo söömine aitab väsimuse, kurnatuse ja kõhukinnisuse korral. Pomelo sisaldab rohkesti B grupi vitamiine, kaaluimi, beetakaroteeni ja teisi organismile vajalikke mineraale. Egiptuses valmistati pomelipuust tööriistade käepidemeid, sest puit pidas ajale hästi vastu.

Meie elu on selline, missugused on meie mõtted.

Marcus Aurelius